

си добихме това момиче, спорѣдъ което стана толкозь трудъ и на васъ да са лутате и прч.

Щомъ са расчю въ селото събрахъ са мало и голѣмо да са чудятъ на Божата промисль, що тѣй чюдесно устроява всичко на свѣта! а на стареца са молѣхъ да ги прости, ако нѣкога го бѣхъ оскърбили.....

Тогава нашитѣ пѣтници са опростихъ съ селенитѣ, а говедаря имъ, неговата жена и дѣщеря имъ повѣдохъ на едно, и сичкитѣ благополучно стигнахъ у столнія градъ, дѣто слѣзохъ въ царскитѣ палати. Самъ си Царьтъ извѣстенъ че неговій синъ сполучилъ жена спорѣдъ желаніето си, която била и царска дѣщеря, излѣзе да ги посрѣщне и пригрѣнахъ са съ онзи старецъ, който отъ радость проливаше сълзи, благодарящецъ Богу за ненадейната честь, що опрѣделилъ за неговото злочесто домородство.

А свадбата имъ стана съ голѣмо тѣржество както са пада на единъ царь. И тѣй горкій старецъ, едноврѣмешній Скитски царь, сподоби са пакъ да прѣмине, останалитѣ дни на живота си, спокойно и весело у царскитѣ палати при зетя си.

Учи са на занаятъ, младій читателю! че ако нѣкакъ испаднешъ, да има съ какво да са заловишь; инакъ ще достигнешъ да пасешъ и ти селскитѣ говеда, както сполетилъ Скитскій царь. Послушай какъ единъ художникъ учеше своя чиракъ: »ти синко. говорѣше му часто, залѣгай да опечешъ хуваво занаята, че ако ти са падне друга нѣкоя тѣрговійка, въ която осѣщашъ нѣщо полза, то напусти тогава занаята и залови са да тѣргувашъ; но пакъ занаята си надѣй оставя.“

